

MEGFEJTŐK.

XXXIX. kötetének
betűrejtvény meg-

Z.
tték meg: Fáy
Bende Jani, Schaffer
Peri, Váczy Mariska
és Irénke, Balkányi
Michlin Róza, Freund
Eyer Ilona és Irén,
r és Dezső, V. Hor-
a, Schunda Károly,
a, Andrásffy Alice,
, Wolf Henrik és
berger Irén, Jolán és
áder testvérek, Pol-
os, Steiner Melanie,
ka, Bernáth Emil és
ermayer Györgyike,
ta és Mariska, Szől-
a és Misi, Rosenthal
sajátkezű irást kívá-
Olga.

. kötet 7-ik számá-
gfejtését utólag még
git, Schaffer Mariska
iska.

ság.

tak javára: Szesz-
ki örömemre szolgál,
zültem, hogy a nagy
kra irányozzam a
ár egyik kis olva-
z emberbaráti célra.
övetni, a kik tehe-
p javára való gyűj-
s az érkező adomá-
k juttatom. Mert
gyobb. Országszerte
pusztulást okozott
ekek hajlék és ke-
ek a jólelkű ember-
kkal segíthetnek az
onnyal szíves kész-
l. F. b.)

en a kegyes ada-
Forgó bácsi.

sz., Athenaeum-épület.
t Budapesten.

BUCSUZÁS PERCZE. (Lásd a 166. lapon.)

XXXIX. kötet, 11. szám. Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. szeptember 14-én.

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

LIG lépett ki, Márton gazda sietve nyitott fel egy padlásszobát és kieresztette a három fiut.

— Most aztán szaporán fussanak haza, ifiuraim. Az igazgató ur innen nagyon sietve indult vissza és alighanem vizsgálatot akar otthon tartani, ki van távol. De ha itt a kertek alatt jó sebesen futnak, hamarább hazaérkezhetnek, mint az öreg ur, aztán nem lesz semmi baj.

Futottak is és fiatal lábaikkal persze még egy kis kerülővel is hamarább hazaértek, futásközben nagyon dicsérve Márton gazdát, hogy milyen derék ember. Mire az igazgató hazaért, Gábor javában labdázott Andorral és Ernővel. A többi fiu is mind otthon volt. Az igazgató elégedetlenül rázta a fejét, de látta, hogy ezuttal nem tehet semmit. Másnap azonban az iskolában igen komolyan szólt a fiukhoz, hogy milyen híreket hallott és milyen gyanuja van. Intette a rossz utra tévedteket, térjenek meg idején, mert akire rá fog bizonyulni ez a nagy vétség, az készen lehet a legszigorubb büntetésre, még arra is, hogy csufosan kicsapatik az intézetből.

Gáborra volt is hatása ez intésnek s vagy egy hétig állhatatosan otthon maradt, akárhogy csábitgatta is Andor. De egyszer aztán Andor így szólt:

— Tudom már, miért nem jössz. Megijedtél minap az igazgató szavaitól.

— Nem szoktam megijedni. Majd elmegyek újra, ha jónak látom.

— No, az illő is lesz. Márton gazda tegnap is emlegetett téged. Csodálkozott, hogy elpártoltál, mikor pedig ő olyan szives volt hozzád. Mert hát, tudod, adósa vagy, már jó ideje nem fizettél neki... azaz nem tudom, meglehet, hogy már kifizetted.

— Dehogyan fizettem...

— Akkor nem igen illik elmaradni, még azt hihetné, hogy talán meg akarsz feledkezni az adósságodról.

Gábor elvörösödött. Arra eédig nem is gondolt, hogy elmaradását csakugyan még így is lehet magyarázni.

Szó sem lehetett arról, hogy Gábor meg akart volna feledkezni az adósságról. Ellenkezőleg, nagyon is sokat gondolt rá, csakhogy az a sok gondolkozás igen keveset segített a dolgán. Nem jegyezte föl, mennyivel tartozik, de számitgatása szerint egész adóssága három vagy négy forint lehet. Ez persze nem valami nagy összeg, de mégis igen sok volt Gábornak, akinek soha sem volt egyszerre annyi pénze.

— Nem lehet másképp... részletenként fogom törleszteni. Még ma megtudom Márton gazdától, mennyi is az az adósságom.

Elment tehát újra és megkérdezte Márton gazdát.

— Hogy mennyi? Azt biz én így fejből nem tudom, felelt Márton gazda. De föl van írva, majd összeszámitom. Talán kifizeti már?

— Most még nem... és... és... éppen azt akartam mondani, hogy egyszerre nem is fogom kifizethetni, csak úgy apránként.

— Hja, ifiuracskám, az nagyon bajos dolog, az nagyon sokáig tartana ugy. Nekem szükségem van a pénzemre.

— Már pedig én nem adhatok többet, mint a mennyit hazulról kapok.

— Hm, hm, ez már így nem egészen jól van, kedves Gábor urfi. Akkor legalább is kamatot kell számítanom.

— Oh, csak számítson, szolt Gábor örvendve, hogy ilyen módon egyelőre rendbe hozza a dolgát. Hiszen valami sok nem lehet, ugy-e?

— Dehogy sok! Majd összeírom, aztán átadom a számlát.

Mikor indulóban voltak haza, Gábor csakugyan megkapta a számlát. Nem akarta a pajtások előtt vizsgálgatni s hamar zsebre dugta; de otthon annál kíváncsiabban vette elő. Amint belenézett, azt hitte, mindjárt megüti a guta.

Pontosan és részletesen ki volt a számlán mutatva, hogy a tartozása kerek huszonöt forint. Elképedve bámult a papírra, hogy talán nem jól olvasta. De annyi az, akárméddig nézi. Huszonöt forint! Hiszen egész esztendei zsebpénze sincs annyi!

Egyáltalában még csak gondolni sem tudott semmit, hogy mit tegyen. Legjobbnak vélte, ha Andorhoz fordul, az már jártas az effélékben. Föl is kereste mindjárt és méltatlankodva mutatta neki a számlát.

— Nézd csak, mit kíván tőlem az a csaló Márton gazda! Huszonöt forintot számított fel... pedig az ötödrésze sem lehet... ez csalás!

— No, nem tudom, felelé Andor nagy nyugalommal. Tudod, az efféle mulatság sokba kerül.

— De ha mondom, hogy nem tartozom annyival!

— Följegyezted mindig pontosan?

— Nem én...

— Akkor hát bajosan tehetsz kifogást.

— De hát mit csináljak?

— Egyebet nem tehetsz, mint hogy kifizeted.

— Miből? Egész esztendő alatt sem szedhetek össze annyit, még ha Márton gazda várna is... pedig már ma is azt mondta, hogy sokáig nem akar várni.

— Na, én meg azt hiszem, hogy mégis csak elvár még ő, ha valami kis zálogot adnál neki.

— Miféle zálogot?

— Hát csak úgy formaságból, tudod, hogy biztosítva legyen. Ha például az órádat átadod neki, a míg fizethetsz.

— Igen, de az fel fog tűnni, kérdeznifogják, hová lett az órád...

— Az nem baj. Valami kifogást könnyű találni, például hogy elromlott, haza küldted megigazíttatni és még nem küldték vissza. Senki sem fog sokat törődni vele.

— Meggondolom.

— Gondold meg. Én csak jót tanácslok neked, azt láthatod.

— Igen, te nagyon jó vagy, köszönöm is... de mégis... ez a dolog nagyon kellemetlen, nem tudom, hogy gázolok ki a bajból.

Azt bizony nem tudta. Hogy az a furfangos Márton gazda megcsalta, az bizonyos, de mit tehet ellene? Jól tudta és a ravasz korcsmáros is kétségkívül tudta, hogy az igazgatóhoz nem fordul.

hat segítségért, mert csak azt nyerné vele, hogy kicsapnák az intézetből. Sőt Gábor gyanakodni kezdett, hogy Márton gazda majd följelentéssel fogja fenyegetni és sarokba szoritani, ha azt merné neki mondani, hogy hamisan számított.

Szegény Gábor most már éppen nem vigan élte napjait. Csak legalább lett volna valakije,

akihez bizalommal fordulhatna. Mert Andor nagyon jópajtásugyan, az kétségtelen, de hát segíteni nem tud...mert ha tudna, bizonyosan akar-na is. Elek talán tudna is, akarna is, mert igen pontos, jó gazda s ketten együtt talán rövid idő alatt rendezhetnék a dolgot. De hogyan forduljon hozzá, mikor hetekig jófor-

mán szóba se állt vele és mindig csak azt mutatta, hogy nem tartja többé a régi barátságot? Most szégyenkezve és bocsánatot kérve könyörögjön nála segítségért? Az nem lehet. Egy pillanatig arra is gondolt, hogy Jenőtől kér tanácsot. De belátta, hogy azt sem teheti. Hiszen Jenő idejekorán figyelmeztette, ő pedig akkor

durván elutasította, hogy ne avatkozzék a dolgába.

Töprenkedve, kedvetlenül töltötte el ekkép szabad óráit s szinte mérgeződött, hogy a többi diákgyerek milyen vig, mily gondtalanul üzi játékeit a végzett lecke után. Csak ritkán csatlakozott hozzájuk, és, bár ezt saját magának sem akarta

igazán megvalani, kerülte Andort és Dénest is. Mert hát nagyon jó pajtások, azt nem tagadhatja, de mégis csak olyanformán van a dolog, mintha ők rántották volna bele a zavarba. Persze nem tehetnek róla, ők csak barátságból hívták s az is tagadhatatlan, hogy nagyon jól mulattak... de hát a baj mégis megvan.

LÉGI ÚTRA. (Lásd a 167. lapon.)

Andor és Dénes azonban nem mondtak le oly könnyen pajtásukról. Nekik szükségök volt arra a néhány pajtásra, a ki velök tartott. Mert a többi diákság lassanként mindinkább elhuzódott a két testvértől; jóformán be sem fogadták Andort és Dénest semmiféle játékba. De ők ezzel nem törődtek s mindig külön jártak a

maguk néhány pajtásával, biztatva ezeket, hogy az ő mulatságuk többet ér. De egyszer aztán maguk sem mondhatták ezt és a nagy pajtásságon Andor és Gábor közt erős csorba esett.

Néhány nappal a félelmes számla benyújtása után Gábor egymaga ögyelgett az udvaron, mikor Andor hozzá lépett.

— No's, mit csinálunk a mai szabad délutánunkkal?

— Nem tudom, felelt Gábor közönyösen.

— Csak nem fogunk itt unalmaskodni? Sétáljunk át a »Zöld fá«-hoz.

— A »Zöld fá«-hoz? szölt Gábor határozatlanul.

ROSZ KALAP, DE JÓ SZIV. (Lásd a 173. lapon.)

— Persze. Csak nem akarsz elmaradni?

— Oh dehogy.

— Gondolom, rendbehoztad már a dolgot Márton gazdával?

— Még nem. De majd rendbehozom.

— Akkor hát nincs semmi baj. Mind-

járt előszólitom Dénest, Győzöt és Ernőt, aztán indulunk.

Gábor sokkal jobban szeretett volna nem indulni, mert most már, mióta ránehézedett az a számla, végre eszébe jutott az, hogy minél többször ismétli e látogatásokat, annál mélyebben belesüpped a

hinárba. De hát Andorék nevetnének rajta, hát már csak indult ő is.

Mikor a kapun kiléptek, épen akkor indultak Pali, Elek, Vili és még egy csapat fiu a mezőre egy óriási papírsárkánnyal, melyet ketten vittek. Napok óta dolgoztak rajta s mert most épen jó szellő lengett, nagy vigan készültek felröpítésére.

— No, ez is gyönyörű játék, szolt Andor gunyosan. A faluvégen a kis parasztyerekek is ilyenel mulatnak.

— De igen szép nagy sárkány, jegyzé meg Győző, és roppant hosszú zsinórt szereztek, magasabbra fogják fölereszthetni a toronymál is.

— Hát aztán mi hasznuk belőle? kérdé Dénes. Jólaknak belőle?

— Az már igaz, szolt a kövér kis Ernő. Futkosni kell vele sokat, beleizzadnak, elfáradnak. Nem ér az semmit.

Gábor nem szolt semmit, de titokban olyanfélét gondolt, hogy talán jobb volna ott lenni a sárkány eregetőkkel. Hanem azért csak ment a maga társaival.

(Folytatása következik.)

BUCSUZÁS PERCZE.

(Képpel a czimlapon.)

NINCSEN olyan öröm, hogy ne volna vége, amint nyár sincs olyan hosszú, hogy ne fordulna őszre és azután télre. Éppen ez volt a bajuk Margitkának és Arankának.

Olyan kedvesen, kellemesen töltöttek együtt a szép nyarat, hogy édes testvérek sem jobban. Nem is gondoltak egyébre, mint a mai nap örömeire, mig nem egy napon megérkezett a néni levele és Margitka nagy busan olvasta el, mikor Aranka oda nyujtotta neki, mondván:

— Mamácskám irt... holnap már haza kell mennem. Pár nap mulva visznek az intézetbe.

— Oh be kár!

Margitka is ezt hitte egy kicsit, de ő már nagyobbacska volt és tudta, hogy nem lehet máskép, de meg másrészt örült is, hogy ujra látni fogja kedves jó mamáját. Hanem azért neki is nehezebb esett elválni az aranyos kis Arankától s ettől a szép kerttől, mezőtől, erdőtől, hol a nyarat rokonainál töltötte.

Még egyszer bejárták együtt mindazokat a kedves helyeket, a hol annyi kellemes órát töltöttek. De most nem kaczagtak, hanem egymást átkarolva sétáltak, végül megpihenve kedvencz helyökön a lombos fa alatt, Aranka nagyot sohajtott.

— Kár, igazán kár! Lám, még zöld a lomb, még melegit a napsugár, még oly kellemes volna tovább itt együtt lennünk! Később, mikor már lehullott a fa levele, dér lepi a tájat... akkor más!

Összeölelkezve üldögéltek ott s amint üldögéltek, föltekintettek a magasba.

— Nézd, sugta Margitka, amott fönt egy csapat vándormadár költözik.

— Oh, bizony azok sem okosan teszik. Miért mennek már?

— Bizonyosan azért, hogy itt ne lepje őket a dér és fagy. Most indulnak, mikor még semmi sem rontotta el örömiüket. Nem lesz okuk, hogy szomoruan gondoljanak vissza itteni napjaikra s ha majd megjön az ideje, örvendezve fognak visszatérni.

Aranka felvidulva tekintett kedves rokonára.

— Akkor hát okosan teszik. És akkor mi se szomorkodjunk, hanem gondoljunk örömmel az elmúlt kellemes napokra és örvendjünk előre, hogy esztendőre visszatérnek szép napjaink. Jobb elválni zavartalan öröm után, mint ha dér és fagy csipte volna már meg kedvünket.

S megnyugodva tértek a házba, vidáman bucsuztak el és kellemesen gondolnak úgy az elmúlt, mint a majd jövőendő szép napokra.

L É G I Ú T R A.

(Képpel a 164. lapon.)

KÉSZÜLJ, készülj, kész vagy mindjárt
S szebb léssz, mint akárhány,
Szállhatsz menten ide s tova
Levegőég lengő lova:
Büszke papírsárkány.

Hajló ágbul róttuk össze
Bajjal a bordádat,
Megalkottuk móddal-okkal
S teli raktuk csillagokkal
Hártyakönnyü hátod.

Két füled is kötöttünk rád;
Kell neked ott fent ez,
Nem hallásra, hanem másra:
Védő egyensúlyozásra,
Hogy le ne bukfenczez.

Ha füled van, farkad is lesz,
Fodros-bodros, tarka;
És mi hosszú!... Ucssegéljek:
Száz számárnak, húsz egérnek
Nincsen hosszabb farka.

Most még csak felkantározunk,
Aztán szállj magasra,
Ríngatózz a levegőben,
Onnan nézz le megvetően
A torony-kakasra.

Vidd meg ezt az üzenetet
Föl a fényes napnak:
»Föld kerekén fiuk jobban, —
Mint itt a szép Magyarhonban,
Sohol nem mulatnak!«

A BŰVÖS GYÜRÜK.

— Mese. —

OL VOLT, hol nem volt, az operenciás tengeren is tul volt egyszer valamikor egy sziget, a melyen egy bölcs öreg király uralkodott. Boldogan és elégedetten éltek ott az emberek hosszú békességben, mert ha még akartak volna is háboruszkodni, nem volt kivel. Azt sem igen tudták, hogy a nagy tengeren tul merre van a legközelebbi szomszédjok; de nem is keresték, hanem beérték vele, hogy csöndben és békességben élhetnek.

De mégis akadt egyszer aztán a boldog szigeten elégedetlen, még pedig kettő is. És nem gondolta volna senki, hogy kik azok. Mert a két elégedetlen nem volt senki más, mint a király két fia, Deli és Vidor.

Az öreg király maga is észrevette, hogy fiai egy idő óta szokatlanul kedvetlenek. Eleinte nem igen törődött vele. Hiszen igazi bajuk nem lehet, jobb dolga királyfinak már nem lehet, mint nekik volt. Azután meg Deli olyan okos, Vidor olyan élénk ifju, hogy ha valami kívánságuk van, bizonyosan előállnak vele és akkor megkapják.

A két királyfi azonban csak busult tovább és nem szólt. Végre tehát az öreg király maga elé hivatta őket és komolyan, de szeretettel megparancsolta, vallják meg, mi a bajuk?

Erre egy kis ideig zavarodottan hallgattak, aztán Deli, a nagyobbik, szeliden mondá:

— Igaz, felséges atyánk és királyunk, hogy egy nagy kívánságunk van

és elszomorodtunk, mert azt hisszük, hogy kívánságunk nem teljesülhet.

— Azt nem tudhatjátok. Mért nem szóltatok mindjárt nekem?

— Nem szóltunk, mert attól féltünk, hogy kívánságunk elszomorítaná és megharagítaná jó atyánkat.

— Tévedtek. Kérésre a jó atya nem felel haraggal. Ha teljesíthető, a mit kívántok, teljesítem, ha pedig oktalanság vagy lehetetlenség, fölvilágosítalak. Most tehát mondd el, mi az?

— Nagy, igen nagy dolog, felséges atyám! A minapában, már jó ideje, kint jártunk a szabadban s messze elbolyongtunk. Fölkapaszkodtunk a szigetünk legmagasabb hegyesucsára s a mint a csendes, tiszta időben széttekinténk, messze, nagyon messze a tengeren túl kéklő hegységet pillantottunk meg. Mi van ott, nem tudjuk. S ekkor feltámadt bennünk a vágy, hogy elmehessünk szétnézni a világban.

Deli királyfi nem csalódott egészen, mert az öreg király csakugyan elkomolyodott egy kicsit. De csak rövid időre, aztán így szólt:

— Tehát nem elég nektek ez a boldog, nyugalmas sziget! Ám legyen, kívánságtok teljesülhet. Hajót fogok építtetni

s elbocsátalak, hogy világlátni mehessetek.

Nagy volt a két királyfi öröme s hálásan ölelték meg atyjokat. Azután

maguk is naponként ott jártak-keltek, ahol hajójok épült s mikor végre minden készen volt, kissé könyezve, de mégis

inkább örvendezve bucsuztak. Mielőtt utra keltek, az öreg király magához hívta őket, bölcs tanácsokat adott nekik s végre két gyűrűt vet elő. Egészen egyforma

király. Az egyiket én huzom ujjamra s viselni fogom, amíg odajártok. A másikat, Deli fiam, te viseld az ujjadon. E két gyűrű kövei mindig egyformán ragyognak vagy homályosodnak el s ebből mindig tudni fogom, jó uton jártok-e a nagyvilágban vagy sem. Ha látod, Deli fiam, hogy a gyűrű köve nem ragyog, akkor tudhatod, szomorkodom, mert rossz uton jártok.

A két királyfi megfogadta, hogy a gyűrű mindig fényesen fog ragyogni, aztán sok jó kívánságtól kísérve, utnak indult.

Vigan lengett tova a hajó a sik tengeren, mindig messzebb-messzebb a csendes szigettől, melyből lassanként már csak a legmagasabb hegyesucs látszott. Végre ez is eltűnt s a két királyfi kint volt az idegenben, türelmetlenül várva, hol fognak kikötni. Mert az a kéklő nagy hegység, melyet szigetökről láttak, nagyon messze volt és egész nap és egész éjjel hajóztak, mignem virradatra örömmel látták, hogy közelednek a nagy száraz földhöz. Egy-két órával később csakugyan partra léptek.

— No, ebből a hajókázásból elég is volt, szólt Vidor királyfi. Azt már tapasztaltuk, milyen unalmas a hosszú hajó-

volt mindakettő s gyönyörű piros drágakő ragyogott mindegyiken.

— Ime két gyűrű, szólt az öreg

zás. De most már nincs szükségünk a hajóra, hát mit csináljunk vele?

— Kikötjük jó erősen ide a parthoz.

— Ugyan minek vesződnének vele?

Ugy sem igen jövünk ide vissza, de ha jönnénk is, amíg oda járunk, addig valaki bizonyosan odább vitorláz a hajónkkal. Én azt mondom: gyujtsuk föl.

— Oh dehogy, az kár volna, azt nem engedem.

Ezen már-már vitába keveredtek, mikor Deli véletlenül az ujjára pillantva azt látta, hogy a gyűrű köve halványabb, mint volt.

— Ne kezdjük pörösködésen az utunkat. Nézd, a gyűrű már halványul. Amott egy öreg halász ül a kunyhója előtt, bizzuk ő reá a hajót.

Megtették s a gyűrű megint teljes fényvel ragyogott. Azután megindultak befelé az országba.

Több utat láttak maguk előtt. Az egyik fölfelé vezetett a nagy hegységnek, meredeken, szakadékokkal. Kevesen is mentek arrafelé a kopár sziklavidékre. Egy izmos munkás azonban éppen most arra indult s Deli megszólítja:

— Hová juthatni ezen az uton? Érdemes-e neki indulni?

— Az attól függ, hová akarnak eljutni. Ez az ut bizony nagyon keserves. Hosszu ideig tart, amíg fáradsággal, vesződséggel keresztül juthatni a sok akadályon; de azután szép országba vezet, ámbátor ott sem olyan csupa vigság az élet, mint emerre jobbra az árnyékos sík ut végén.

— No már akkor nem is megyünk oda, szólt Vidor. Ha emerre a kellemes

uton szebb országba jutunk, oktalanság volna másfelé indulnunk.

Jobbra fordultak tehát és virágos mezőkön, árnyas ligeteken át vidáman haladtak előre. Uton-utfélen találtak díszes fogadókat, tele vidám népséggel s ők is be-betértek, megpihentek, vigadtak a vigadókkal s mert erszényök tele volt arannyal, nagyon jó dolguk volt az egész uton, mignem eljutottak egy nagy városba, melyről már előre megtudták, hogy az a főváros, ott lakik fényes palotában a fejedelem. Ők persze egyenesen a palotába tartottak s a fejedelem elé lépve, előmutatták királyi atyjok levelét, mely bizonyítja, hogy ők a csöndes Boldogsziget fejedelmének fiai és világot látni járnak.

— Akkor a legjobb helyre jöttetek, felelé nagyon sziveseu a fejedelem. Már ugyis boszankodni akartam, hogy ma nem érkezik vendégem, vendégség nélkül pedig mit ér az élet? Nálam mindig és mindenkinek vigadni kell.

— Így csakugyan jó helyre jöttünk, szólt Vidor királyfi. Magam sem igen szeretek unatkozni.

Volt is mindjárt nagy vendégség s akkora lakoma, hogy déltől estig tartott, azután pedig alighogy abbahagyták, már újra kezdték. Harsogott a vig muzsikaszó a palota minden sarkában, bohócok mókáztak, komédiások tartottak produkciókat s a két királyfi szinte belefáradt a mulatságba, mire késő éjjel lefeküdt.

Másnap sokáig pihentek, nyújtóztak az ágyban s a nap már jóformán delelőre járt, mikor pompás hálótermökből előkerültek. Kissé röstelkedtek, hogy így elkéstek, de hamar megvigasztalódtak

Mert szives házigazdájok a többi előkelő vendégekkel még később kelt föl, miután kedvökre elheverészték a félnapot. Mikor aztán újra együtt voltak, nagy tanácskozást tartottak, hogy a mai napra mi volna a legkellemesebb időtöltés. A főudvarmester sorolta el, mi mindent készített elő; tessék választani. Volt kirándulás, vadászat, hangverseny, színház, czirkusz, lakoma, táncz, — minden, a mit csak kívánhattak. El sem készülhettek valamennyivel egy-egy nap. Maradt másnapra is és mindig találtak hozzá újabb mulatságot.

A két királyfinak nagyon tetszett ez a vig élet s a napokból hetek, aztán hónapok lettek, de még mindig ott voltak a víg fejedelmi udvarban. Ahányszor odább készülődtek, szives házigazdájok mindig újra ott marasztalta, ők pedig szívesen maradtak.

De egy napon Deli királyfi nagyon meghökkent. A vig élet közepett bizony már szinte el is felejtette, hogy az ujján milyen gyűrüt visel s amint egy reggel reá tévedt a tekintete, azt látta, hogy a gyűrű köve majdnem egészen elhomályosult; már alig-alig volt egy kis fénye. Aggódva mondá Vidor királyfinak:

— Kedves öcsém, itt valami módon rosszban járunk, a gyűrű azt mondja.

— Már azt ugyan hamisan mondja. Ugyan mi rossz volna itt ennél a kedves és víg királyi gazdánknál?

— Nem tudom, de a gyűrű azt mondja.

— Eh, bizonyosan csak bemázoló-dott, meg kell dörzsölni.

Próbálták, de a gyűrű csak nem lett ragyogóbbá, sőt most még inkább elsötétült, mi nagyon gondolkodóba ejté Deli királyfit. Mivel pedig Deli királyfi olyan jeles eszű ifju volt, tehát mihelyt komolyan kezdett gondolkozni, hamar kitalálta az igazat.

— Igaza van a gyűrűnek, nagyon igaza van, mondá másnap az öccsének. Gondold meg csak, mit művelünk mi itt hetek, hónapok óta! Hiu multságokra pazaroljuk időnket, egészségünket, egy órát sem szentelve soha arra, hogy akár magunknak, akár másnak valami hasznára volnánk. Ez itt a könnyelműség palotája, mely vaktában vigad, míg elfogynak kincsei, elfogy az ereje és akkor nyomoruság várja. Nézd, nézd, a gyűrű fényesedik...! Igaz, amit mondok, menekülnünk kell innen, nehogyegészen rabjaivá legyünk e bűnös országnak.

Vidor királyfinak nem igen tetszett ez a beszéd, de nem tudta megczáfolni a bátyja beszédét. Még aznap tehát sietve elbucsuztak a vig fejedelemtől és ugyanazon az uton, a melyen jöttek, gyorsan visszatértek arra a helyre, ahol a nehéz hegyi ut kezdődött. Vidor királyfi nagyon savanyu képet vágott hozzá; Deli királyfi azonban nem tágitott, mert amint a sziklás uton megindultak, a gyűrű egyre fényesebben ragyogott.

— Most vagyunk a jó uton! mondá Deli királyfi.

— Köszönöm az ilyen jó utat, mikor a rög feltöri a lábunkat s a veríték szakad az arcunkról!

De azért csak mentek tovább, éjjel egy-egy hegyi pásztor viskójában szállva

meg. Az első napon majd holtra fáradtak, mert nagy volt a különbség az előbbi heverésző és mulató élet és a mostani fázrasztó kapaszkodás közt. De harmadnegyednapra már megedződtek s még szinte kedvök telt benne, hogy versenyt hatoltak át a legnagyobb akadályokon, vigan mérközve, melyikök ügyesebb, erősebb és bátrabb. A gyürü pedig egyre jobban tündökölt.

Hosszas, nehéz vándorlás után keresztül vergődtek a nagy hegységen s termékeny, szép vidékre szálltak alá. Gondosan mivelte földek terültek el mindenfelé s az emberek szorgoskodva jártak-keltek dolguk után. A városokban mint a hangyaboly nyüzsgött a sok munkás nép és jólét, gazdagság, meglegedés látszott mindenütt. Néha-néha szünetelt a munka, az emberek pihentek, vigadtak, de az ünnep elmúltával újra dologhoz láttak.

A két királyfi örömmel nézte mindezt és belátta, hogy itt jobb helyre jutott. A mint a fővárosba érkeztek s a királyi palotába betértek, kissé várniok kellett, míg a királyhoz jutottak, mert országos dologban tanácskozott a minisztereivel. De azután szívesen, bár komolyan fogadta fiatal vendégeit.

— Szívesen látlak, kedves fiaim és ha tapasztalatokat akartok gyűjteni, az nálam bőven módotokban lesz. A fiatalság tanuljon, a férfi dolgozzék. Az én országomban nincs hely dologkerülőknak.

S a munkás, erélyes fejedelem bizony dologra fogta még vendégeit is. Magyarázta nekik, hogy kell országos nagy dolgokat elvégezni, elküldte őket gyárakba, bányákba, műhelyekbe, hogy lássák, mikép

dolgozik a szorgalmas nép s megpróbáltatta velök magukkal is, miként tudnák ezt vagy azt megcsinálni. Ez nem volt olyan mulatságos élet, mint az előbbi, de mégis nagyon meg voltak vele elégedve s a gyürü most már teljes fényével ragyogott.

Nagy időt töltöttek már a derék király udvaránál, mikor hire érkezett, hogy a szomszédban háboru tört ki két király közt. A nyugtalanabb vérű Vidor királyfi megörült ennek.

— Ez nagyon kapóra jön, így legalább végig harczolunk egy háborut is. Beállunk az egyik fél seregébe.

A tapasztalt öreg király a fejét rázta.

— A vitézség nagyon szép erény, kedves fiaim, de kardot rántani csak igaz és nemes ügyért szabad. Az a két háboruskodó királyi szomszédom pedig csak arra törekszik, hogy egyik a másiktól elragadjon egy darab országot. Hol az egyik kezdi, hol a másik. Egyiknek sincs igaza.

De a két tüzes királyfi mégis csak elindult. Mire azonban az egyik hadakozó fél közelébe értek, Deli királyfi észrevette, hogy a gyürü ismét nagyon homályosodik.

— Forduljunk vissza, inté testvérét. Királyi barátunknak igaza volt.

A heves Vidor királyfi azonban nem tágitott s ment a táborba.

— Ám menj, de én visszatérek, szólt Deli királyfi. Nézd, mióta arról beszélek, hogy térjünk vissza, a gyürü ismét ragyog.

Hiába beszélt, Visszafordult tehát egymaga.

A mint így egymaga ment, mendegélt, azt várta, hogy a gyürü teljesen ragyogni fog. De egyszerre csak azt látta,

hogyan? Az sem volt helyes, hogy mentem, az sem helyes, hogy visszafordultam? Ezt már nem érthetem.

— Hogyan? Az sem volt helyes, hogy mentem, az sem helyes, hogy visszafordultam? Ezt már nem érthetem.

De csak rövid ideig kellett gondolkoznia és megértette.

— Igaza van a gyűrűnek! Rosszul cselekszem. Ha kedvem ellenére van is és bár nem helyes, a mit testvérem tesz, de most az a fő, hogy el ne hagyjam, mikor veszély érheti. Most már nem a hadakozó felek dolgával kell törődnöm, hanem csak testvéremmel, hogy együtt legyünk jó és balsorsban, hiven támogatva egymást.

Tündöklő fényvel ragyogott ki a gyűrű s Deli királyfi éppen jókor érkezett még, hogy sebesült testvérét egy csapat ellenséges katona kezeiből kiszabadítsa. Elvitte őt derék, bölcs királyi barátjukhoz, hol a sebesült lassan fölgyógyult.

De ezzel meg is elégték a bolyongást és utra keltek öreg atyjukhoz, a ki bizonyosan nagyon vágyódott már utánok. Szerencsésen hazaértek s Deli királyfi ragyogó állapotban adta vissza a gyűrűt. Azóta pedig boldogan élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

BETŰ REJTVÉNY.

Van adva: 1 a, 2 d, 2 i, 1 m, 1 n, 2 o, 1 ó, 1 s, 2 sz.

Ezeket a betűket úgy kell elhelyezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva, a következő szavakat adja:

1. sor: egy betű.

2. » savanyu apró piros gyümölcs.

3. » Drégely várparancsnoka.

4. » ennek fizetése minden honpolgárt kötelez.

5. sor: egy betű.

ROSZ KALAP, DE JÓ SZÍV.

(Képpel a 165. lapon.)

BIRKÁM, birkám, kedves birkám,
Ejnye de furcsán tekintsz rám,
A nézésed olyan bágyadt,
Tán bizony bánt a bubánat? —
Füled-farkad elereszted...
Nem szeretem, hidd el, eztet.

Vagy talán, oh, jaj istenkém,
Egészséged nincsen rendjén?
A szájad is hogy lepittyedt...!
Próbáld csak: kelj fel egy pötttyet.
Föl is kelnél, de nem bírsz ám,
Szegény kedves beteg birkám.

Ej-ej, lám-lám, hm-hm, haj-haj...
Több itt igy a baj, mint a vaj!...
S nem adhatok orvosságot:
Nem tanultam doktorságot.
Hogy segítek már rajtad, na?
Csak vón, ki tanácsot adna!...

Legjobb vón, ha inni tudnál,
Mint társaid ott a kutnál.
Hoznék vizet, de nincs rocskám...
Hopp, gyere csak kalapocskám,
Itasd meg a szegény birkát,
Kelméd úgyis róla nyirták.

Eltaláltam! Viz kell itt csak:
Felülditi azt, ki tikkadt.
Birkám, ni, már vigan mekeg,
De már meg más lett a beteg:
Kalapom a víz kimosta,
Csupa lyuk lett mint a rosta.

Node sebaj, ha már igy van,
Csak azért is legyünk vigan:
Haszna válhat még a kárnak,
Aki jót tett, jót is várhat.
Birkám majd ad bőven gyapjut,
Abbul nekem sok kalap jut.

A MEGGYÓGYITOTT VICZA.

(Kétféleképpen.)

BAJ BIZ AZ, tagadhatatlan nagy baj, beteg a Viczuska. Nem panaszkodik ugyan, mert hát olyan szelíd, türelmes szegényke, hogy elszenvedi a legnagyobb fájdalmat is. Mert az kétségtelen, hogy fáj neki, erről Mariska is, Juliska is meg van győződve. Hogy is ne, mikor a szegény bábunak egészen ki van ficzomodva a jobb lába, semmiképp sem akar egyenesen előre állni; a bal lábán meg nagy seb van végig hasadva, kilátszik az eleven hus, azaz hogy a csöpü... Mariska és Juliska borzadnak, ha csak rá gondolnak is, milyen szörnyű volna az, ha az ő lábuknak volna ilyen baja.

Világos, hogy gyógyítani kell a Viczát, csak az a kérdés, miképpen. Ezt bizony sokáig ki nem találták volna, ha Mariska szerencsére meg nem hallja, mit beszélt a Klári néni a mamának. Szaladt is mindjárt Juliskához.

— Már tudom, mit kell tennünk a Viczuskával! Most beszélte Klári néni, hogy nagyon fáj a lába, már alig tudott járni, hát elment fürdőre és most semmi baja többé.

— Igen, de mi nem küldhetjük fürdőre a Viczát.

— Megfüröszthetjük itt-hon is. Kiviszszük a kuthoz.

— Igaz a! Ott nagyon jól megfüröszthetjük.

Tüstént hozza is láttak. A kutnál szerencsére még kád is volt, a melynek nem épen

ilyen fürösztés volt ugyan a rendeltetése, no de szükségből erre is hasznát lehetett

venni. Mariska egy kis széket is vitt magával s erre állva, jól elérte a kut karját, huzhatta a vizet. Juliska pedig levetkőztette a beteg Viczát és oda tartotta a dézsába.

Fogadni merek, hogy még ilyen pompásan semmiféle bábu sehol sem fürdött meg. Először is jól beáztatták, aztán hatalmas zuhanyt kapott a fejére, nem maradt szárazon egy porczikája sem. Kedvére volt-e, nem tudom bizonyosan, de az bizonyos, hogy nem panaszkodott most sem. Csak mintha belehalványodott volna egy kicsit. De hát persze az nem lehet másképp, aki beteg, az elveszti a jó színét.

— No, most már elég lesz, szólta Mariska. Most már jól begöngyölgetjük, mert a néni azt mondta, hogy mikor megfürdött, utána jól betakarózott és megizzadt.

Be is polyázták a Viczát úgy, hogy még az orra hegye sem látszott ki, aztán bevitték a szobába és kényelmesen elhelyezték a pamlagra. Hadd pihenjen a

nagy kúra után. Ha jól kipihent, bizonyosan egészen meggyógyul. Addig más játékot keresnek.

Vagy egy óra mulva tértek vissza, éppen mikor a mama rátalált a megfü-

rösztyött bábura és csodálkozva nézte, ki tette ugy tönkre a szegény Viczát. Mert hát persze a pompás fürdő egészen lemosta róla a festéket, tele is szivódott vízzel, foltos, mocskos lett, ránézni sem volt jó.

— Mit csináltak vele? Mért tették így tönkre? kérdé a mama.

— Oh, hiszen mi... mi meg akartuk gyógyítani!

Maguk is látták, mivé lett és sirva fakadtak. Ki hitte volna! Hát ami a néninek használ, az tönkre teszi a Viczuskát!

— Persze hogy tönkre, kis oktalanok. Kérdeztétek volna tőlem, megtudtátok volna, segitettem volna is a bajon. Most már el kell dojni és karácsonyig nem lesz Viczátok.

Nagyot busultak Mariska és Juliska, de okultak is rajta s akármibe kezdtek azontul bele, mindig előbb megkérdezték a mamától, jó lesz-e?

GAZSI TRÉFÁJA.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

MIKOR a nyár elején kimentek falura, nem volt vigabb fiu Gazsinál. El is dicsekedett valamennyi pajtásának, milyen jó dolga lesz és mennyit fog majd nekik mesélni, ha majd visszatér. No most már visszatért, de nagyon csöndesen ül ott az iskolában. Még azt sem szereti, ha csak emlegetik is az ő nyári mulatozását. Azt meg már éppen nem mondta meg, hogy miért.

Csakhogy biz azt hiába akarta olyan nagyon titokban tartani. Éppen a mint hazafelé ment az iskolából, találkozott Gizikével, egyik pajtása testvérével, aki mindjárt kérdezte:

— Hogy van Katinka? Mondd meg neki, hogy délután meglátogatom.

— Katinka?... Oh... ő... bajos lesz meglátogatni... kissé beteg...

— Beteg? No akkor annál inkább meglátogatom. Mi a baja?

Erre lett még csak nagy a Gazsi zavara. Csak öltözt-hatolt, hogy Katinkának nagy baja volt, de most már jobban van... bizonyosan meggyógyul... s a doktor azt mondja, hogy talán nem is lesz sánta.

— Micsoda? Nem lesz sánta? De hát mi történt vele?

Éppen csak ez volt az, amit Gazsi nem szeretett emlegetni, de amit Gizike még az nap megtudott, mert délután csakugyan meglátogatta kedves barátnőjét, akit valóban ágyban talált, sápadtan, beteg, törött lábbal. Pedig nem volt olyan pajkos leány, aki nyaktörő mulatóságokban találta volna a kedvét. Ellenkezőleg, nagyon is félénk volt és e miatt sok évődést kellett eltűrnie Gazsitól, aki jó kedvében rendesen nem tudta megtartani a mértéket.

Azon a szerencsétlen napon kiutáltak a szérün mind a hárman: Katinka, Gazsi és Dini. Éppen egy megrakott szekér állt ott.

— Jaj de jó volna ennek a tetejére jutni! szolt Dini.

— Hát kapaszkodjunk föl, mondá Gazsi. Nézzétek, itt van a létra is. Könnyen följutunk.

— Én nem megyek, szolt Katinka. Nagyon magas.

Csak ez kellett Gazsinak. Rögtön hozzáfogott az ingerkedéshez, gunyolta a félénk, gyáva leányokat, akik még létrán sem tudnak fölkapaszkodni. Addig-addig, míg Katinka végre már maga is röstelte és rámondta, hogy velök tart.

A létrát oda támasztották, de biz az kurta volt. A legfelső fokáról még nagyot és ügyesen kellett kapaszkodni föl a szekér tetejére. A fürge Dini, aki legelő ment, könnyedén föl is jutott; de Katinka, akit Gazsi másodiknak küldött, ijedten állapotodott meg ott fönt.

— Én itt nem tudok fölmenni... lemegyek.

Csak hogy nem mehetett, mert Gazsi már ott állt mögötte a létrán. Most már se föl, se le. Gazsinak ebben nagy gyönyörűsége telt és tovább ingerkedett, míg a kis Dini ott fent megsajnálta Katinkát.

— Ereszd le, Gazsi... csakugyan nehéz fölkapaszzkodni.

— Jól van no, te szegény ügyetlen! Hát majd lesegítlek, mert bizony még talán le sem tudsz menni a létrán.

Kezét nyújtotta Katinka felé, (lásd a képet a 168—169. lapokon), aki örült ennek, s most igazán nem gondolt tréfára. De Gazsi gondolt s hirtelen visszakarta a kezét, mikor Katinka már bele akart fogózni. S mert ezt nem tehetette, egyensúlyt veszítve, lezuhant s fájdalmas sikoltással eszméletlenül terült el a földön.

Azóta hetek multak s Katinka jobban van, haza is lehetett hozni. Gazsi nagyon reménykedik, hogy a szegény Katinka törött lába egészen meggyógyul, mert az a törött láb neki talán még inkább fáj, mint Katinkának. El is mult egészen a kedve attól, hogy olyan rossz tréfákat üzzön, melyeknek szomorúság lehet a vége.

Jótekonyság.

A *tokaji tüzkárosultak**) javára: Stauber Erzsike 2 frt. (Ez összeg egy színi előadás jövedelme. Közreműködtek Stauber Erzsike, Margit és Miklós és Veidinger Dezső), Strasser Elza, gyűjtése eredményeképp 6 frt, Back Margit 1 frt, Hegyessy Jolán 1 frt, Feszty Margit 1 frt., Hegedüs Rózsika 1 frt. Ráth Ilonka gyűjtése 10 frt. (Elhez járultak: papa 2 frt 50 kr, mama 2 frt, Lilián 1 frt, Panni 1 frt, Jóska 50 kr, Antum 50 kr. Erzsi 50 kr, Ilonka 1 frt.) Leidenfrost Elza 1 frt, Hirsch Szeréna, Margit és Lujza 1 frt 50 kr. Cselle Anna gyűjtése 10 frt. (Elhez járultak: Cselle

*) Miként már a »Kis Lap« mult heti számában kijelentettem, a szünidei gyermektelep javára való gyűjtést egyelőre felfüggesztem s a most érkező adományokat a nagy nyomorral üzdő tüzkárosultaknak küldöm. F. b.

János, Cselle Jánosné, Sz. F., Klein Gábor, Horváth, Schmedlechner Károly 1—1 frt, W. M., Mitteregger Lujza, Lajos, F. N., Odry János. Cselle Anna, 50—50 kr., X. Y., B, J. 30—30 kr. N. N. R, R. 20—20 kr.)

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.*
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.